

Gramatica și medicul

George Coșbuc

Odată îmi trimise un medic renumit
Pe fiu-său la școală pe două luni, cu dorul
Să fac din el gramatic și retor, căci feciorul
Isteț era la vorbă și gând, un îndrăcit,
Da-n lună cu piciorul.

În școală eu, firește, voind să-l introduc
În taină de gramatici, încep cu poezia;
Iau versul Iliadei: Să-mi cânti, muză mânia,
Căci ea pe mulți trimite la iad, apoi apuc
Să-i spun ce-i prozodia.

Deseară, când băiatul se duce la părinți,
El spune ce-i prin școală și prinde să recite:
Să-mi cânti, muză mânia, căci ea pe mulți trimite
La iad; vestitul doctor a prins să crâște-n dinți
Ca cei scoși din sărite.

Atâta i-a fost școala băiatului; de-atunci
El n-a venit la mine, căci tată-său pesemne
Ținea c-aceste versuri sunt oarecum nedemne
De-un doctor; dar în fine dai versuri unor prunci
Ca versul să-i îndemne.

Trecură zile multe, și-odată mă-ntâlnesc
Cu doctorul pe stradă; fățiș venind spre mine,
El râde, mă salută, poftindu-mi bani și bine,
Eu re salut, și dânsul cu glasul prietenesc
Mi-a zis șoptind în fine:

Mulțam de osteneală! Tu vrei să-nveți pe fiu
În ce mod se trimite la iad? Să plătesc taxă
La școală? Dar acasă nu pot să-i dau eu praxă?
Pe mulți trimit, amice, la iad! Deși nu știu
Nici boabă de sintaxă!